

**MOT
LYSERE
TIDER**

Mars 1981
Nr. 3 - 30. årgang
Løssalg kr. 5,-

De sto frem «I SOLKORSETS TEGN»

Av de alt 150 tidligere NS-medlemmer Haagen Ringnes var i kontakt med, var det bare ti som gikk med på å la seg intervju i fjernsynsserien «I Solkorsets tegn».

Av disse trakk to seg etter at opptakene var ferdige, på grunn av press fra nærmeste slektninger.

De åtte som trådte frem, og som vi har møtt på skjermen, var:

1. **KNUT BAARDSETH**, Stange i Hedmark, tidligere NS-mann og frontkjemper. Bonde med flere tillitsverv i bondeorganisasjonene. Såret ved fronten, og kom senere i amerikansk krigsfangenskap. Er styremedlem i Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO).

2. **ROALD ASTRUP-NIELSEN**, Bergen, aktiv NS-mann fra 1933, var en av Norges yngste og mest lovende jurister. Flyktet fra Espeland konsentrasjonsleir i Bergen under retssvikeroppgjøret, og kom seg til Argentina med «Solbris». Etter flukten skrev han en av etterkrigstidens beste bøker, «Eventyret om Solbris», som ble utgitt på Marthini-

ussens forlag. Boken er forlenget utsolgt hos bokhandlere og i INO, og nye opplag vurderes. I Argentina skapte Roald Astrup-Nielsen seg en karriere som forretningsmann, og er nå pensjonert.

3. **KIRSTEN BAARDSETH**, Stange Hedmark, tidligere medlem av Nasjonal Samling Ungdomsfylking, (NSUF) bondekvinnne og gift med Knut Baardseth.

4. **MARNA PEDERSEN**, Oslojente, tidligere medlem av Nasjonal Samling Ungdomsfylking, (NSUF) datter av redaktør Odd Melsom, og således god familiebakgrunn i nasjonal politikk. Er rådsmedlem for Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie.

5. **ARNFINN VIK**, tidligere NS-medlem og frontkjemper, bonde med solide røtter i norsk bondemiljø. Er en av de frontkjemperne som har lengst fronttjeneste.

6. **ELISABETH SKOGEN**, Lier, tidligere medlem av Nasjonal Samling Ungdomsfylking, (NSUF) datter av okkupasjonstidens lensmann (tidl. fullmektig) i Lier. Kosmetolog og markeds-sjef. «Flyktet» fra Norge i 1945,

gjennomgikk en solid utdannelse i Frankrike, og har i mange år bodd i Syd-Amerika hvor hun har hatt en ledende stilling innen kosmetikk. Elistabeth Skogen er en dyktig skribent, og på høstparten debuterer hun med «Aldri tilbake», som kommer ut på kjent forlag.

7. **EIVIND SAXLUND**, Oslo NS-medlem fra 1937, frontkjemper, jurist og underdirektør i Finansdepartementet, aktivt medlem av Den norske kirke, nedlegger et stort arbeide for våre sårede frontkjemper og falnes etterlatte. Er rådsmedlem for Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO).

8. **ASBJØRN ELDEN**, Oslo, var tidligere «rakfant» som gikk inn i NS for å få arbeide som anleggsformann hos tyskerne.

Ingen politisk eller nasjonal overbevisning, og en type som ble svært upopulær blant NS-folk.

Etter okkupasjonen tillitsverv i Arbeiderpartiet, men gikk ut p.g.a. krangel og stridigheter. Etter at AKP-ml trakk han til sitt bryst, har han vært «Klassekampen»s husdikter.

HVOR ER PERSONVERNEN?

Landssviklister i fritt salg

Skal de som ble dømt under landssvikeroppgjøret etter 1945 aldri få fred? Tusener av personer som etter 1945 ble mistenkt eller dømt for landssvik, risikerer nu å bli hengt ut for offentligheten på en høyst ubehagelig måte.

Erstatningsdirektoratet og Politidirektoratet utarbeidet i 1945 fylkesvise lister over personer som ble mistenkt for å ha overtrådt landssvikanordningen. En rekke av disse listene er nu kommet på avveie. De fleste omsettes på det grå marked, men i enkelte tilfelle er lister også blitt solgt i Oslos antikvariater. For en tid siden ble bl.a. Politidirektoratets

liste nr. 1 over personer mistenkt for grovere arter av landssvik frembudt til salg i et antikvariat.

Denne listen ble utarbeidet i Stockholm før 8. mai 1945 og ble regnet som svært upålitelig. Den inneholder et stort antall uriktige opplysninger både med hensyn til navn og forhold de personer som er nevnt i listen ble mistenkt for.

Det synes klart at både Erstatningsdirektoratets og Politidirektoratets lister er kommet på avveie på ulovlig vis. Alle listene er hemmeligstemplet, og de ble i 1945 bare distribuert i et relativt lite antall. På grunn av det økonomiske oppgjøret i forbin-

delse med landssviksakene sendte Erstatningsdirektoratet sine lister til endel banker og forsikringsselskaper. Det er antagelig her de er kommet på avveie. Såvidt FOLK OG LAND erfarer, er det nemlig aldri blitt gjort noe for å inndra listene. Det er derfor mulig at flere lister fortsatt oppbevares på en høyst ufor-svarlig måte både i banker og forsikringsselskaper.

I og med at det dreier seg om hemmeligstemplede dokumenter, må det stilles et stort spørsmålstegn ved lovligheten av listesalget. Hemmeligstemplede dokumenter skal nemlig oppbevares på forsvarlig måte, og det er lite trolig at listene kan ha kommet på avveie på lovlig vis.

FOLK OG LAND ble kjent med saken da Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie for en tid siden ble kontaktet av en ukebladjournalist som bad om Instituttets kommentar til denne saken. Ifølge journalisten arbeider både Justisdepartementet og Datatilsynet med saken.

«I SOLKORSETS TEGN»

DIKTATUR eller DEMOKRATI

Den gjengse oppfatning av Nasjonal Samling er, at partiet sto på linje med Hitler's nasjonalsosialisme og Mussolini's fascisme. Dette kom også frem i fjernsynets «I Solkorsets tegn».

Vi gjengir her siste del av en brosjyre, skrevet av Vidkun Quisling og utgitt av Nasjonal Samling i 1938, som forteller noe helt annet:

«Den reform av statens styre som Nasjonal Samling tar sikte på, er så langt fra diktatur; at det tvertimot er nøyaktig det motsatte; en rettfærdig og saklig folkerepresentasjon, og en avlastning av den centrale statsmakt ved nye selvstyreorganer.

Det vil også tydelig fremgå av det ovenfor fremholdte at vi vil ikke nogen kopi av utlandet, av fascisme eller nasjonalsosialisme, o.lign.

Det nye Tyskland og Italia er riktignok organiserte nasjonalstater, også bygget opp på arbeidslivets grunn og med besvarelse av den private eiendomsrett. Men den faglige ordning er der helt underordnet et diktatorisk parti, et statsparti, hvis ledelse eller leder innehar den øverste lovgivende makt, om enn etter folkets mandat. Det er ikke den ordning vi arbeider for.

NS vil en ren faglig ordning med den øverste lovgivende, beviligende og kontrollerende myndighet samlet i en nasjonalforsamling valgt på faglig og demokratisk grunn, og med en faglig riksregjering som det øverste utøvende organ for denne nasjonalforsamlingen og for folket.

Nasjonal Samling tilstreber ikke noget diktatur. Ikke kommunistisk og ikke «fascistisk». Men heller ikke nogen fortsettelse av det nuværende norske evneløse skindemokrati med dets korrupte, hyklerske, og maskerte partidiktatur.

NASJONAL SAMLING VIL ET NASJONALT DEMOKRATI, BÅDE POLITISK OG ØKONOMISK DEMOKRATI OG ET FRITT ÅNDSLIV; ET VIRKELIG FOLKESTYRE OG EN VIRKELIG FRIHET.»

Vidkun Quisling

Blodstanken fra Hadeland

Fra siste ukers aviser stiger en bloddamp mot oss, som fyller oss med gru. Hva er det som skjer? Hvilke krefter er på ferde?

— Uten sidestykke i norsk nazisme, skriver Dagbladet om Hadelandssaken, hvoretter avisen streifer inn på høyregruppens virksomheter i 1920—30 årene, som «i verste fall endte opp med steinkast og neseblod».

Avisen tilføyer:

— Selv under okkupasjonen spilte sjelden NS noen effektiv rolle i slike handlinger, men søkte tvert imot ofte å legge seg mellom Gestapo og nordmenn.

Og Dagbladet konkluderer:

— De tidligere nazistene i Norge har stort sett vært opptatt av EN ting: oppreisning for den ydmykende landssvikdommen. Rehabilitering . . .

Også Verdens Gang er inne på det samme. 24. februar skriver avisen:

— Tidligere nazister har i flere land opprettet ulike former for interesseorganisasjoner, men det er ikke riktig å karakterisere dem som «nynazistiske». I første rekke har disse bevegelsene arbeidet for revisjon av landssvikeroppgjør og rettsforfølgelse. foruten at de har virket for sosial og økonomisk hjelp til kamerater i særlige vanskeligheter. De mest aggressive «nynazistiske» organisasjoner, slik man bl. a. har sett dem i USA, er laget av ungdommer som selv ikke har hatt den minste kontakt med den virkelige nazisme. (Citat slutt)

Oslo-pressen har rett.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie (INO) som er tidligere NS-folks eneste talerør, ved siden av den uavhengige avisen «FOLK OG LAND», er et institutt som er fullstendig nøytralt i forhold til dagens politiske problemer, men som står absolutt steilt mot tidens ekstremistgrupper, enten de er på høyre- eller venstresiden.

Olav Maaland fantaserer

En usedvanlig ondskapsfull omtale i Bergens Tidende av forholderne i det tidligere Forbundet for sosial oppreisning vil bli kommentert i neste nummer av FOLK OG LAND.

Det er Olav Maaland, BT's Oslo-korrespondent, som har vært ute med sine fantasier, som kan tilbakevises som «løgn og forbannet dikt».

Tysk krigsindustri skulle rykkes opp med roten. — Nå samarbeider Norge med våpenproduksjon

Tysk våpenproduksjon er igjen på topp, og Norge er med som delprodusent. Det er en kjent sak at Kongsberg Våpenfabrikk har fått kontrakt med Howaldtwerke i Kiel på ildledningsutstyr, som i fremtiden skal plasseres i alle ubåter som bygges ved verket. De norske Kobben-ubåter som er av Vest-tysk fabrikk har også fått slikt utstyr.

Under de tyske utviklingsplaner for jagerflyet Tornado, er Storbritannia og Italia intime samarbeidspartnere.

Det ser ut til at vest-tysk våpeneksport bare øker, og til tross for sterk motstand fra kommunistisk hold er det i senere år også levert militærutstyr og våpen til Chile, Kuwait, Saudi-Arabia, Malaysia og Colombia.

Det er med underlige følelser vi minnes en pressemelding i 1945, som den norske regjering sendte ut.

I denne sto det:

«For å rykke den tyske krigsindustri opp med roten og hindre at den noen gang gjenoppstår, har de forente nasjoner prinsipielt vært enige om å ødelegge alle tyske våpen og alt

INTOURIST

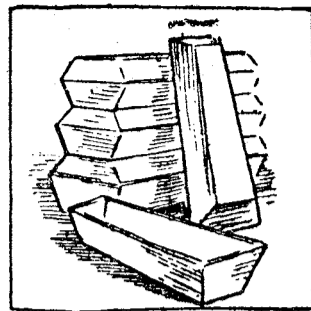
Fri reise ..

Fri kost....

Sunt arbeid....

..... og solide egneheimer.

Kultur-tyveri i kommunismens ånd

I forbindelse med den gjenoppdagede Grieg-symfonien vil jeg bare slå ytterligere fast hva jeg tidligere har sagt om Sovjetmyndighetene angående respekt for andre nasjoners kulturarv — eller rettere Sovjets mangel på respekt.

Nå er det riktignok iflg. såkalte internasjonale avtaler visstnok juridisk lovlig for Sovjet å spille inn denne symfonien på grammofonplate. — Men det er bare måten dette er kommet i stand på som virker alt annet enn akseptabelt. Russerne sitter med en fotostatkopi av symfonien som en sjødesløs nordmann har latt falle i deres hender. Ut fra denne fotostatkopi har russerne så fått det urimelig travelt med å være først ute med et sjeldent stykke kultur tilhørende et annet folk.

Om de har jus'en aldri så meget på sin side, så veier tross alt det moralske aspekt tyngre. Det minste man i en slik sak burde kunne forvente, var at Sovjet innrømmet Norge den respekt og rett til å være først ute med et stykke kultur som er vårt. Men slike hensyn er som kjent ikke akseptable i den kommunistiske ideologi hvor respekt overfor ens neste og det som hører ham til skal utradres.

Denne saken er et eksempel på simpelt kulturelt tyveri i kommunismens umoralske og respektløse ånd!

Einar Giæver

tysk krigsmateriell, og ikke selv gjøre bruk av det.

Grunnen til dette er at dersom noen av de forente nasjoner skulle gjøre bruk av tyske våpen eller tysk krigsmateriell, ville dette kunne føre til at det ble behov for en fortsettelse av tysk krigsindustri til produksjon og fornyelser, reservedeler, ammunisjon m.v. Det ville også kunne føre til at det ble behov for å holde de tyske våpneteknikere i funksjon.»

Ære være Lichtenstein

Liechtenstein har reist et monument for de 6000 russere som kjempet mot bolsjevismen i 2. verdenskrig, og som i mai 1945 søkte asyl i Liechtenstein.

Derfra ble de ikke utlevert til Sovjet, som fra Sverige og England. Flertallet reiste siden til USA, men en del ble gode borgere i Liechtenstein.

Kommunistene infiltrerer kirker og misjoner

Det russiske hemmelige politi, KGB, har opprettet en gigantisk organisasjon, som har til formål å ødelegge kirkene i hele verden. Denne organisasjons første mål er å avdempe de kristnes fiendtlighet overfor kommunismen.

For det andre så forsøker de å rekruttere allierte innenfor kirkene, så de kan bruke deres prestisje til å bringe de troende masser over i den revolusjonistiske leir. Dette departementets navn er «Orginform». Det har hemmelige celler i alle land, i enhver stor religiøs organisasjon. Det er en selvfølge at antikommunistiske organisasjoner og misjoner som arbeider bak Jernteppet er deres største og viktigste mål. De prøver å skape interne skandaler, intriger og krev mellom slike organisasjoner. Kommunistiske agenter som er spesialister i propaganda, infiltrerer kirker og misjoner for å forberede de troendes ideologiske avvæpning.

Departementets første sjef, Vasilij Gorelov, var tidligere en ortodoks prest, en apostel som har blitt en Judas. Hovedkvarteret ligger i Warszawa. Den nåværende leder heter Theodor Krasny. De har en skole i Feodosia for trening av agenter til Latin-Amerika og en i Moskva for Nord-Amerika. Agentene til

England, Holland, Skandinavia m. fl. trenes i Siguel i Lettland, og de som skal arbeide i de muslimske land i Constantza i Romania.

Disse skoler utdanner falske prester av alle trosretninger, som til fulle forstår deres respektive teologi. Noen av dem kommer seg inn i kirker og misjoner ved å utgi seg for flyktninger.

En italiensk kommunist gikk gjennom Lenin-skolen i Moskva hvor han ble instruert til å gå inn i en religiøs orden. Han ble jesuitt og oppnådde å bli sekretær hos paven. Han ble oppdaget da han var i ferd med å stjele hemmelige dokumenter. Han innrømmer nå åpent at han er kommunist og arbeider fortsatt med religiøse spørsmål for kommunistpartiets regning.

Samtidig som millioner av kristne i de kommunistiske land utsettes for forfølgelse av alle slag, inklusive tortur og mord, allieres blåøyde og naive ledere for kirken med slike representanter i Kirkenes Verdensråd som åpent går den sovjet-ateistiske maktens ærend. Bevisene og dokumentasjonene blir stadig flere.

Leif Fjeldberg
(Morgenbladet 4/3-81)

De ti tiltalte politibetjentene i den såkalte Maridals-saken ble frikjent i Oslo byrett.

Det var for tre år siden at to biltyver ble pågrepet av flere politipatruljer i Maridalen utenfor Oslo. Ved arrestasjonen var biltyvene uten skader. Ved innbringelsen til politikammeret hadde den ene kravebensbrudd, mens den andre hadde brukket kjeven.

Efter en lang og omfattende efterforskning ble det reist tiltale mot politibetjentene. Deres vitneutsagn var sterkt motstridende. Men det var umulig å si hvem som løy.

I en norsk rettssal skal tiltalte ansees som uskyldig til det motsatte er bevist. Det kom også politibetjentene i Maridals-saken til gode.

Saken har rokket menigmanns tillit til politiet. Derfor burde politietaten foreta en oppryddning innen egne rekker. Vi må aldri få en ny Maridals-sak.

★

Barneprostitusjon er igjen et aktuelt tema. Det viser seg at det ikke bare er i Oslo små barn utnyttet. I Sørlandsbyen Arendal har politiet avslørt omfattende barneprostitusjon. Her har ni-åringer

solgt seg på gaten for en flaske pils.

Slikt skremmer. Barneprostitusjon er tydeligvis blitt et stort problem også i Norge. Nu må de rette etater gis ressurser til effektivt å arbeide for å bekjempe problemet.

★

Mens vi i Europa kjemper med stadig økende narkotika-problemer, kommer det gledelig nytt fra De forente stater. Ifølge en ame-

rikansk undersøkelse av 17 000 ungdommer i den videregående skole, er antallet som bruker marihuana gått ned med 12% på ett år.

Marihuana-bruken er fortsatt et stort problem i USA. Det er imidlertid meget interessant å se at utviklingen nu plutselig har endret retning.

★

Også i Norge er vi tydeligvis kommet dit at person betyr mer enn politikk. Iallfall tyder presse-

dekningen av statsministerskiftet på det. Boulevard-pressen har kastet seg over vår nye statsminister med begjærighet. Hun selger tydeligvis godt.

Var det noen som sa noe stygt om Axel Springer og Bild Zeitung?

★

På Venstres landsmøte slo man fast at Venstre skal støtte et borgerlig regjeringalternativ. Sjansene for at Venstre kommer i såkalt vippe-posisjon synes relativt sannsynlige.

Så blir spørsmålet om vi får en stabil regjering med Venstre på vippen. Partifører Hans Hammond Rossbach har tidligere vist en farlig tendens til å leke stor statsmann.

FOLK og LAND

UAVHENGIG AVIS

Ansvarlig redaktør: Kåre Haugerud

Forfølgerne har skylden

Hadelands-mordene er dypt tragiske, ikke minst fordi man her antagelig har å gjøre med unge mennesker som er ført på villspor av seierherrenes propaganda og massemediens uansvarlighet.

I hele etterkrigstiden og ikke minst i de siste år har man med voldsom intensitet tegnet bildet av «nazistene» som noen mennesker som ville løse samfunnets problemer med vold, og som grep til våpen når de ikke fikk det som de ville.

Vi som selv var med på NS-siden, vet at dette bildet er grunnfalsk. Ingen kan påvise noe som helst voldelig i førkrigstidens NS, og under krigen var det spørsmål om vold og motvold fra begge sider. Etter krigen har NS-folk i høy grad bevist sitt fredelige sinnelag ved aldri noen gang å ha grepet til vold, tross en massiv undertrykkelse.

Men dette vet ikke unge mennesker. Isteden tar de propagandaen for god fisk, og i sin opposisjon mot dagens samfunn og myndigheter idealiserer de det vrengebilde av «nazismen» som seierherrene og massemedia har skapt.

Skylden for Hadelands-drapene ligger derfor til syvende og sist hos dem som planmessig har forfulgt oss helt siden freden brøt løs i 1945, og som har skapt et fantasibilde av oss som lett påvirkelige ungdommer på leting etter noe nytt, har tatt på ramme alvor.

Ikke vårt solkors, egentlig

Når dette skrives, er bare to av TV's programmer «I solkorsets tegn» vist på skjermen, og det er selvfølgelig for tidlig å felle noen endelig dom. Et inntrykk har man imidlertid, og karakteristikken bør vel bli et både-og.

Alle tegn tyder på at Haagen Ringnes har gått til arbeidet med god vilje, og den fremstilling han gir, er mer nøktern og saklig enn noe annet vi hittil har sett fra NRK's side. Likevel må vi vel i sannhetens navn si at vi ofte ikke kjenner oss igjen.

Noe annet skal man kanskje heller ikke vente. Hel balanse i bildet blir det selvfølgelig ikke før vi selv en dag får anledning til å legge frem vår oppfatning både av hvordan oppgaven den gang var, og hvordan vi forsøkte å løse den.

Riktignok er noen av våre egne kommet med i programmet, men bare nokså fragmentarisk og uten å sette noe preg på det. Dette kan vi imidlertid ikke laste Haagen Ringnes for. Vi vet at han har vært i kontakt med et hundretall NS-folk for å få dem til å opptre, men situasjonen etter alle disse år er fremdeles så hetspreget at det store flertall av lett forståelige grunner betakker seg.

Desto mer ære har NS-deltagerne i programmet av at de har villet ta den belastning det er å tre frem på denne måten. Vi sender dem vår hjerteligste takk.

Hvis de siste to programmer ikke kommer til å by på spesielle overraskelser, vil vi si at dette var et skritt fremover, men vi bør ikke si oss tilfreds før vi selv får lov å presentere NS, dets idéer og handlinger gjennom det slagkraftige medium som fjernsynet er. Bare det kan i noen grad balansere av tre og et halvt tiårs intens propaganda mot oss.

Plassér dine forsikringer gjennom

Bergs Assurance

autorisert konsulentfirma

Stortingsgt. 18, Oslo 1 — Telefon 41 37 30 linje 56.

TRYGGHET

OG

SIKKERHET

På riks'en med Elisabeth Skogen

— Hvordan har reaksjonene vært etter din TV-opptreden?

— Bare hyggelige telefoner. Helt fra Nord-Norge har ukjente mennesker ringt meg, og gitt uttrykk for respekt over at jeg hadde mot til å stå frem. Flere har også vært innom med blomster og konfekt.

De samme reaksjoner har også andre deltakere fått.

— Mener du at NS-folk i større grad enn hittil bør tre åpent frem?

— Så avgjort. La oss snakke fritt ut. Heller ikke bør vi opp-

tre anonymt i FOLK og LAND, eller andre aviser. Jeg er enig med Eivind Saxlund som i et intervju sa at en total fortlise kan fryse fast synspunkter og konservere situasjonen.

— Får vi høre mere fra deg?

— Ja, helt sikkert. Til høsten kommer boken min ut, og senere følger to andre bøker.

— Lykke til, og takk for ditt friske innslag i TV-serien.

— Takk, — hils alle venner blant FOLK og LAND's lesere fra meg.

Takk for bidrag God reaksjon

Hjelpeorganisasjonen vil med dette få si en hjertelig takk for pengegaver som er kommet inn ved innsamling sist jul.

HJELPEORGANISASJONEN for krigsskadede frontkjemper og falnes etterlatte.

Som tidligere kjent har vi stoppet storparten av våre friabonement på FOLK OG LAND.

I halve del av februar resulterte dette i 89 nye betalende abonnenter. Vi håper fortsatt på flere positive reaksjoner fra folk som har fått invitasjon til et abonnement på avisen.

FRIMERKER

Frontkjemper ønsker å kjøpe eldre norske frimerker stemplet og ustempelt, samt konvolutter og kort med frimerker på. Eldre mynter har også interesse.

Bill. mrk.: «Samler»

På fruktene skal treet kjennes

Det var under den annen verdenskrigs siste fase. Jeg hadde skrevet en artikkel i Aftenposten, en appell til landets fedre og mødre. Det var en sterk appell om å holde barna utenfor hatet og den kampen som raste mot oss fra den «kjære» Hjemmefront. Alle NS-folk som hadde barn i denne tiden, kan vel fortelle litt av hvert om hva disse små måtte gjennomgå på skoler og lekeplasser — ja, helt ned i barnehagene. Det ble stadig vanskeligere å få NS-barn til å forstå at de ikke skulle bære røg til skolekamerater som ofte i flokk og følge forfulgte og slo dem — enslige som de jo nesten alltid var. Det ble også til slutt vanskelig å forklare dem at lærerne var deres foresatte som de måtte vise respekt. De opplevde f.eks. at de samme lærere dag etter dag og måned etter måned sto i skolens vinduer og lo og godtet seg ved den daglige avstraffelse av en NS-gutt, som i frikvarteret ble prylt av 7—8 større gutter. Dette var noe som hørte med til dagens faste program ved en norsk skole, uten noen annen grunn enn at guttens foreldre var medlemmer av NS.

Vel, artikkelen sto i avisen og jeg håpet at den ville mane til en smule eftertanke hos de opphissede foreldre og om mulig virke litt dempende på dem. Som så ofte i denne tiden var også denne gest ment som en utstrakt hånd til våre motstandere.

En dag fikk jeg en telefonoppringning fra Aftenposten med spørsmål om jeg ikke skulle hente mitt honorar som lå og ventet på meg? Jeg ble meget forbauset og svarte at for et slikt personlig innlegg hadde jeg slett ikke tenkt på noen betaling. Men de insisterte på dette, så jeg gikk da ned og hentet honoraret. Likevel følte jeg meg ikke helt vel til mote, for jeg syntes at disse pengene ikke var mine. På veien nedover Akersgaten fra Aftenposten tenkte jeg derfor på hva jeg skulle gjøre med dem. Plutselig kom jeg til å huske på at der i lengere tid hadde stått oppfordringer i avisene om å yte hjelp til de falne frontkjemperes etterlatte. Så mange var falt i den siste tiden, og der satt stadig flere enker og faderløse igjen uten forsørgere. Glad og fornøyd over den tanke at her fant disse penger en verdig anvendelse, dro jeg ned til Frontkjemperkontoret og avleverte mitt beskjedne bidrag på kr. 40,-.

Men tiden gikk og til slutt kom «freden». Den banket da også like uvennlig på min dør som på alle andre av mine kamp-

(Forts. side 7)

Svart terror

Svart terror i Norge — det virker utrolig — men sant. Blant terroristene finner vi bl.a. 3. generasjons ofre for oppgjøret i -45 og årene deretter.

Det er usigelig trist — men også forklarlig.

«Rettsoppgjøret» innskrenket seg ikke til å dømme klare lov- brytere mot lover som eksisterte før 1940. Lover mot landsforræderi, mot drap, personvold osv. — det hadde vi. Og at noen hadde forbrudt seg mot disse lover viste seg dessverre å være tilfelle.

GI DETTE NUMMER VIDERE

til en annen når du har lest det! Det er en god måte å fremme vår sak på, og den kan også skaffe oss nye abonnenter.

Men man nøyde seg ikke med disse lover. En klikk i et fremmed land laget «provisoriske anordninger» — som ikke ble offentliggjort i Norge — og hvordan kunne man det? Man gav også disse «lover» tilbakevirkende kraft.

I henhold til disse anordninger kriminaliserer man så en meget stor del av den norske befolkning. En så stor del at man må kunne anta at 3. generasjon idag teller mellom 1 mill. og 1,5 mill. mennesker. Og det kan være tungt å bære, for alle disse unge.

I etterkrigsårene så ultrademokratiserer man samfunnet — og ikke minst skoleverket. Medbestemmelsesrett osv. Ungdom som av naturen må være idealister — fordi de fremdeles ikke har blitt slepet av livets skuffelser og realiteter læres opp til å tro at nettopp slik er Norge:

Demokratisk og rettskaffent. Så kommer en gammel beste-

far — som kanskje har et navn som lyser med gullskrift i historiebøkene. Han kan fortelle at han ble dømt for å være medlem av et politisk parti. At han ble dømt etter lover han ikke visste var vedtatt. At lovene hadde tilbakevirkende kraft. At det i grunn ikke var lover — men provisoriske anordninger som atpåtill var vedtatt av en gruppe mennesker ihvertfall ikke han trodde hadde noen rett til å vedta noe som helst..

Er det rart at ungdommens rettferdighetssans opprøres?

Hvis atpåtill disse unge ikke har åndelig ballast og kanskje ikke er mentalt helt på høyden så KAN man få slike forferdelige handlinger vi har vært vidne til.

Vi tar sterk avstand fra ugjerningene — men frykter for at årsaken ligger 35 år tilbake i tiden.

Jacob

Ved påsketid

De gresk-ortodokse hilser hverandre i påsken med: «Kristus er oppstanden!» — «Ja, Han er sannelig oppstanden!». Denne gamle skikk er fra apostolisk tid. I vår kirkes apostoliske trosbekjennelse heter det nu: «Jeg tror på legemets oppstandelse», mens det før sto «kjødets oppstandelse». Uttrykket «legemets oppstandelse» er utvilsomt best. Det minner oss om at Jesus Kristus sto legemlig opp av graven. Og som han oppsto, skal også vi engang oppstå. Dette er vårt kristne håp. Det er ufattelig for tanken, et mysterium. Det store spørsmål for oss blir da: eier vi dette håp? Eller tror vi døden blir det siste? Nei, la oss ha et lyst syn over vår tilværelse og endeligt. Dette liv er ikke det siste, det har Jesus, apostlene og evangelistene tydelig fortalt oss. Og er det ikke selv, i den enkelte av oss, en lengsel etter noe mer? Vi kan ikke bli fortrolig med at alt skal være slutt med den fysiske død. Vi ville så gjerne tro på et evig liv og en oppstandelse. Det hører med, ikke bare til selvpopholdelsesdriften, men til det religiøse anlegg som er nedlagt i enhver av oss. Og vi ville så gjerne se våre kjære igjen, de som er gått foran oss! Jesus har sagt: «Eders hjerte forferdes ikke og redde ikke, tro på Gud og tro på mig, i min Faders hus er det mange rum — jeg går bort for å berede eder sted». Det er Jesu død og oppstandelse som har muliggjort dette. Det var for dig og for mig. Må vi så ta imot påskens budskap i våre hjerter! Amen!

Dag Markus

Ikke til å glemme

Caligula:

En stor bok om det helt vesentlige: «En mann» av den kjente italienske forfatter og journalist Oriana Fallaci, en av vårens bøker på Gyldendal — og en som forlengst har sikret seg en plass blant de skrifter man vil gripe etter mer enn en gang.

Det helt vesentlige — bokens kvintessens — er ingen ny erkjennelse, men en ubekvemt: Du har ikke lov til å se på at uretten tar rettens plass, du skal kjempe for verdier som sannhet, frihet og anstendighet — selv om kampen er håpløs, også om den eneste lønn du kan vente deg er latterliggjørelse, sjofelhet, hat og vissheten om å sette livet på spill.

Når man sier at boken er av dem man vil gripe etter flere ganger — og som absolutt må leses med såvel langsomhet som ettertanke — er det ikke bare på grunn av at den forkynner én grunnleggende sannhet eller så besettende godt skrevet «at man ikke kan legge den fra seg» (for det er den også), men fordi den er så mangeskikket. Det er også en historie om en pasjon mellom kvinne og mann, om den greske motstand mot juntastyret, om svik fra alle politikkens kanter, om menneskelig ensomhet — og standhaftighet. Videre er den en skarp analyse av sider av det heroiske begrep og en klarlegging av det anarkistiske aspekt ved en tidløs heltetype. Hensynsløs ærlig som beretningen er, gir den ikke minst et portrett av en kvinne som i utpreget grad har såvel

hode som hjerte, et temperament som strekker seg fra intimfølelsernes verden og til et utpreget intellektuelt erkjent bilde av vår omverden og våre medmennesker.

Oriana Fallaci har lenge hørt til journalistverdens «jet-set». Hun har vært der de store begivenheter er skjedd, har intervjuet det som teller av verdens politiske ledere. Båndopptak av hennes intervjuer hører til de ting Boston-universitetets bibliotek med stolthet beretter er blitt det betrodd.

I 1973 blåste verdensvinden henne til Hellas, for å intervjuer en gresk motstandsmann som akkurat var sluppet ut av fengselet etter et amnesti. Og i ham møtte hun sin skjebne.

Det var i 1968 at en ung gresk motstandsmann, Alexos Panagulis, forsøkte å ta livet av Juntaens sjef, Papadopoluos, men hans sprengstoffattentat mislyktes. Han ble arrestert, torturert, forsøkte å flykte og ble til slutt dødsdømt. Mot sin egen vilje ble han imidlertid benådet, men torturen fortsatte. Man ville ha rede på hvem han hadde samarbeidet med. Panagulis holdt allikevel stand, lot seg ikke bryte ned. At han maktet holde seg oppe som menneske og hverken resignerte eller ble sløvet ned, tyder på sterke åndsevner og uhyre viljekraft. Det skulle etterhvert vise seg at han var i besiddelse av begge deler. I fengselet begynte han således å skrive dikt, som etter hans løslatelse ble utgitt i

to samlinger. Diktene tvang han seg delvis til å huske, delvis fikk han skrevet dem ned og smuglet ut. Når ingen gav ham blekk eller blyant, skrev han sine vers ned med blod han presset ut av en fingertupp.

Efter amnestiet dro Panagulis — sammen med Oriana Fallaci — til Itala og bosatte seg der, men etter Juntaens fall var han igjen tilbake i Hellas, hvor han ble valgt til deputert for Sentrumsunionen. Panagulis slo seg imidlertid ikke til ro. Han ville noe annet enn å sole seg i glansen av sin altså egentlig mislykkede bedrift. Og først og fremst ville han ha rede på hvem som var Juntaens bakmenn. En farlig idé å få, skulle det vise seg. 1. mai 1976 ble han nemlig myrdet i en fingert bilulykke.

Det tilbakekomsten til Hellas først og fremst førte til for Panagulis' vedkommende var en voldsom skuffelse. Han, som hadde satt livet inn for idealer han trodde på — og som han trodde var absolutte for dem han stod sammen med — fikk oppleve at begrep som frihet og demokrati ble redusert til politiske handelsvarer. Sin forakt for politikk og særlig for politikere kom til åpent uttrykk under det «rettsoppgjør» som fulgte etter Juntaens fall. Til alles forferdelse opptrådte nu Panagulis som forsvarsvidne, både for juntalederne og for dem som hadde torturert ham. Og ikke nok med det. Mens alle medløpere og deres leiesvenner ropte på dødsstraff, gikk han

ut mot den med all sin lidenskap. Oriana Fallaci forklarer det slik at Panagulis, humanist som han var, selv ikke kunne drepe en flue — og at det han i 1968 ville ta livet av ikke var et menneske, men en tyrann — og da Papadoulous 1976 stod for domstolen, var det ikke lenger en tyrann som stod der, men et menneske — et menneske med rett til å få leve.

Beretningen om hvordan Panagulis endelig fikk fatt i de dokumenter han behøvde for å avsløre de politiske bakmenn, er spennende som den detektivhistorie den er — rystende er det også å se hvordan massemedia totalt sviktet sin oppgave, ved å nekte ham å offentliggjøre dem. Det er rent så man fristes til å trekke paralleller. Det gjør man forøvrig også når man erfarer at «erkedemokraten» (kfr. «Dagbladet») Andreas Papandreos' avis har nektet å ta inn betalt annonse for Oriana Fallacis bok. Hun betoner også at da hun i sin tid avslørte grusomheter begått av amerikanerne i Vietnam, ble hun tiljublet av venstrekrefter og «liberalere» verden over, men da hun fortsatte med sine avsløringer og viste verden hvordan det egentlig stod til i det kommunistiske Hanoi, ble hun bakvasket over all forstand av de samme kretser og personer. Minner det om noe?

Det lille spørsmålsteget man setter ved boken er hvorvidt den meget omtalte fascistiske organisasjon «Edderkoppen» virkelig

eksisterer, eller om den rett og slett er en avdeling Otto Skorzeny bygget opp for det amerikanske CIA, som Oriana åpent betegner som Juntaens egentlige bakmenn.

Om «En mann» handler om politikk og skildrer politikere som mennesker med skitne hender, er boken allikevel også noe langt mer. Det er også noe annet enn en pasjonshistorie. Det Oriana Fallaci skildrer er i virkeligheten menneskets lodd i vår verden, den grunnleggende ensomhet som griper inn i og danner grunnlaget for våre handlingsmønstre, det skrik etter et anstendighetens og godhetens fellesskap som er følge derav. Videre — og ikke minst — er «En mann» en beretning om den lengsel etter offerhandlings renhet — og etter selv å tilby seg som offer — som man ikke bare rundt kan betegne som «dødslyngsel», men som inngår som virksomt element i det vi kan kalle tidens psykologi.

«En mann» er blitt en bok hvor det står noe vesentlig på hver eneste side, et arbeide som leses med eftertankens utbytte og alt økende respekt. Det er — som forfatterinnen selv sier det — «en ubekvemt bok om en ubekvemt mann, skrevet av en ubekvemt kvinne».

Og dermed er vi vel kommet til bokens egentlige konklusjon, som forfatterinnens skarpsyn, hennes lidenskap og vilje til erkjennelse, egentlig hele tiden fører (Forts. side 8)

Hadde det vært engelskmenn som sloss ved Østfronten så hadde vi sloss med dem. Vi aksepterte nødvendigvis ikke den tyske ideologi

Fra Hamar Dagblad og Østlendingen sakser vi dette intervju med Stangebonden Knut Baardseth, kjent fra TV-serien «I SOLKORSETS TEGN». (27. februar 1981)

Knut Baardseth, Stange-bonde og medlem av Nasjonal Samling under krigen, sto fram på TV onsdag i det første av fire program om NS. Baardseth medvirker også i de neste tre programmene, og også hans kone Kirsten blir intervjuet. Programlederen, Haagen Ringnes opplyser at av 150 tidligere NS-medlemmer han har vært i kontakt med ved utarbeidelsen av serien, så var det ni som gikk med på å la seg intervjuet.

— Hvorfor valgte du å stå fram på TV, Knut Baardseth. Det må jo bety en viss personlig

belastning for deg?

— Ja, det er klart, og jeg ville slett ikke til å begynne med. Men jeg snakket med Ringnes og fikk forståelsen av at han ville lage et mest mulig historisk korrekt program. Det ville være meningsløst om ikke noen av de forhennevende NS-medlemmene sto fram.

— Jeg må også innrømme at jeg fikk kalde føtter da drapene skjedde i forrige uke, og pressen koblet det sammen med nazistiske grupper. Jeg var redd serien bare skulle fyre opp under en hets-kampanje som også ville

ramme oss fra dengang. Jeg snakket med Ringnes om mulighetene for å få stoppet serien, men kom til slutt til at det kunne virke som om vi hadde vond samvittighet. Det har vi selvsagt ingen grunn til når det gjelder de ny-nazistiske grupperinger det er snakk om i dagens Norge, det er overhodet ingen forbindelseslinjer der. Jeg tror nok det er riktig å vise programmene. De er saklige og viser et mest mulig objektivt bilde, på godt og vondt for oss som var med dengang.

— Hvordan reagerer du på at ungdom i dag slutter seg til nynazistiske grupper?

— Jeg mener at det er rene gale-mathias i dagens Norge. Det dreier seg jo heller ikke om

noen stor gruppe. Det dreier seg vel mest om uniform-gærne og våpen-gærne ungdommer som synes dette er spennende.

Bare 15 år gammel

— Du var selv bare 15 år gammel da du ble med i Stange lag av Nasjonal Samling. Hvorfor valgte du å bli med der?

— Det var vel en reaksjon på oppløsningstendensene i tida, stor arbeidsløshet og vanskelige kår, og Arbeiderpartiets måte å håndtere dette på. Vi var svært skeptiske til kommunismen, nesten mer mot den enn for noe annet. Arbeiderpartiets holdning til forsvaret var heller ikke akseptabel, det førte det brukne geværs politikk. De borgerlige

partiene var ikke noe alternativ, de førte en for likegyldig linje overfor kommunismen. NS var anti-kapitalistisk og hadde en klar målsetting om sosial utjevning.

— Til en viss grad var jeg vel påvirket av miljøet hjemme. Far var nasjonalt innstilt og fra 1933 engasjerte han seg i Fedrelandslaget og Bondepartiet.

— Reagerte du da de rasistiske teoriene ble stadig mer framtreende i NS?

— Jeg mener at programmet i går ga et noe feilaktig bilde her. Jeg har alltid trodd at de mest ekstreme rasistene gikk ut av NS, og noen forsøkte å danne Norges Nasjonalsosialistiske Arbeider- (Forts. side 7)

Claus i dag:

UDVIKLINGEN ER VENDT

I årevis har «det borgerlige» menneske haft det skidt. Fra 2. Verdenskrig gik det støt ned ad bakke for det livssyn de såkalte «progressive» betragtede som årsag til den elendighed, der har ramt praktisk talt hele den hvide race.

Fra San Francisco i vest til Uralbjergene i øst.

FRIHED var tidens løsen — og menneskene fik frihed. De sorte — som havde levet under engelsk, fransk og portugisisk kolonistyre — dannede frie stater, og verdenskortet ændrede sig — De Forenede Nationer voksede fra 57 stater i 1948 til 150 idag.

Men verden blev ikke bedre. Så godt som alle de nye stater blev mere eller mindre tilslørede diktaturer — enten under een person eller under en herskerklasse, medens folkene forblev ufrie — og i mange tilfælde fik det betydelig ringere end de havde haft det under kolonimagterne.

Sideløbende med denne — udvendige — frigørelsesproces, hvor Vesten opgav sine bastioner i Afrika, Asien og på Det Indiske Subkontinent, nedbrød man — indvendigt — de klasse-skel, som havde præget den gamle verden og dens livsform. Man troede, at når demokratiet gjorde alle lige, så ville der opstå vel-færdssamfund i social balance og med generel trivsel for masserne.

Socialismen — baseret på frihedstankerne fra Den Franske Revolution og den marxistisk-leninistiske filosofi — fik en

enestående chance til at bevise sin duelighed i praksis.

Det viste sig at blive en katastrofe. Der var absolut intet der gik «efter lærebogen». Overalt i verden blev friheden til kaos og nye spændinger. 123 småkrige kostede i årene fra 2. Verdenskrigs afslutning til dato næppe mindre end 25 millioner mennesker — og formentlig omkom et tilsvarende antal af sult eller ved naturkatastrofer, som vel næppe havde kunne være undgået, men i hvert fald afbødet, hvis kolonimagterne havde holdt områderne under kontrol.

I de vestlige lande medførte frihedstankerne bl.a. den anden industrielle revolution, hvor den eksplosive industrialisering og det dermed følgende behov for arbejdskraft hånd i hånd med kvindefrigørelsen bragte millioner af kvinder fra hjemmene ud på arbejdsmarkedet. Så kunne de selv tjene penge, undgå afhængigheden af mændene — og den undertrykkelse, der var konsekvensen af afhængigheden.

De «lydige generationer» — hvis autoritetstro havde medført, at to verdenskrige kunne opstå blev afløst af de nye «ulydige» og kritiske, som i udstrakt grad forkastede alt overleveret som forældet og ubrugeligt.

Hjemmene gik i opløsning — og børn og unge, der også i skolen havde fået al den frihed de kunde ønske sig — var naturligvis ude af stand til at administrere den. Det var der ingen, der havde lært dem — følgelig anede de ikke, hvad de skulle stille op med den.

Da de økonomiske tilbakeslag — accelereret af energikrisen i begyndelsen af 70'erne — satte ind, begynte den helt store opløsningsproces med massearbejdsløshed, politisk uro og samfundsstrukturenes kollaps.

Socialisterne lancerede straks slagord om at «det kapitalistiske samfundssystem lå på dødslejet», og at ENDNU mere frihed ville løse alle problemerne.

Uheldigvis — for socialisterne — var det ikke en tøndel bedre i de socialistiske lande, hvor man HVERKEN havde frihed eller social velstand, men tværtimod mangel på selv de mest dagligdags livsfornødenheder som mad, boliger og forbrugsvarer.

For slet ikke da at tale om økonomisk stabilitet.

Imidlertid begyndte der i slutningen af halvfjerdserne at vise sig tegn på en åndelig klimaændring — den som nu er ved at overtage scenen og hvis foreløbige klimaks var præsidentvalget i USA.

Dette valg var ikke — som mange tror — et POLITISK, men derimod et ETISK!

Jævne og fornuftige mennesker i alle de civiliserede og industrialiserede lande er DØDTRÆTTE af politiske stridigheder, inflation, arbejdsløshed ... og eksperimenter!

Det de ønsker — måske endnu ubevidst — er stabilitet, samfund baseret på normer, der har vist sig at være anvendelige i praksis.

En udvikling der ikke var ensbetydende med fremskridt er i sidste øjeblik blevet standset.

Det er dette, der af socialisterne — men helt med urette — kaldes «højredrejningen».

Reelt er der ikke tale om en «højredrejning», men noget helt andet som man måske kunne kalde «det moralske flertals» protest mod samfundsopløsningen og det syndige rod vi er landet i.

Vi der er idag er i halvtresserne har på vor egen krop oplevet ideologiernes sammenbrud. Fascisme, nationalsocialisme og kommunisme såvel som demokratiet i den form vi har oplevet det er tilbagelagte stadier i vor udvikling.

Vi står nu på tærskelen til en ny tidsalder — og en tid hvor hele vor eksistens som civilisation afhænger af, om vi finder en formel, som «det moralske flertal» kan samles om.

En livsform der er funktionsdygtig under de vilkår fremtiden vil byde os.

Vi lever idag på randen af en 3. Verdenskrig, hvor der ikke vil blive tale om sejrherre, men kun om overlevende i en verden af ruiner og radioaktiv stråling — små samfund der kommer til at leve på hulestadiet.

Afgørelsen om denne krigs komme er ikke vor. Det er så lidt vi kan gøre — vi FOLKENE på begge sider af Jerntæppet.

Men endnu er der tid — på begge sider!

Øst-Europas folk er i oprud mod det sovjetiske tyranni, og der er store chancer for, at en flodbølge af «det moralske flertal» hos dem vil vælte den sovjetiske krigsmaskine. Tegnene er

ikke til at tage fejl af — i Polen, i Ungarn, Rumænien, Tjekkoslovakiet, ja — selv i Sovjet-Tyskland, der regnes til de mest moskvatro vasaller.

Det tyranni der plager os er de politiske ideologier. Vi må gøre op med dem og erstatte dem med et fælles og etisk grundlag vi kan samles om — vi «det moralske flertal», som idag bekæmper hinanden.

Uden udsigt til andet end gensidig udslettelse!

Vor eneste ledestjerne i vor søgen efter den formel vi alle kan acceptere som grundlaget for sameksistens er de evigtgyldige etiske normer vi kan udtrække af Bibelen — og vi må tilpasse dem til en verden, der er en hel del anderledes end verden for 2000 år siden.

En meget stor del af dem kan iøvrigt accepteres af mennesker der overhodet ikke er kristne — fordi alle verdens religioner har et betydeligt slægtskab med hinanden på trods af forskellighederne.

USA har — på godt og ondt — præget den vestlige verden i et halvt århundrede. Den udvikling der tager sin begyndelse med Ronald Reagan i præsidentembedet vil uvægerligt præge vor hverdag, og den lover godt for «det moralske flertal».

Lad os håbe, at millioner vil slutte sig til os, og at de kun vil have fortidens fejl i baghovedet som memento.

I sidste ende er der mere der binder os civiliserede sammen end der skiller — især med udsigten til den totale udslettelse i horisonten.

BLUFF og propaganda

Herr redaktør!

Er det for å irritere leserne at Folk og Land gir spalteplass til CLAUS og hans ville politiske idéer? Kanskje er det bevisst politikk fra avisens side for å få folk til å reagere? For reagere må man jo. — Ihværfall når man, som jeg, har bodd i Sovjeunionen, kjenner landet ganske godt, er glad i menneskene der og har studert deres språk og historie i over 25 år.

Muligens er Claus' skriverier et slags ønsketenkning eller en annen form for uvitenhet, for Folk og Land kan umulig godta disse tankene, som forlengst er motbevist.

Hitler mente omtrent det samme som Claus da han gikk til angrep på Sovjetunionen i 1941. Han fikk erfare at det store og merkelige Sovjetunionen med sine hundrer av folkeslag, språk og kulturer kan oppvise en samhörighet og offervilje når faren truer som Claus og andre propagandister ikke ville drømme om.

Selvsagt kan jeg imøtegå Claus punkt for punkt. Og det ville jeg gjøre, hvis han hadde gitt inntrykk av å VITE noe om det han setter på papiret.

Men etter min mening er det bare bluff, påstander og propaganda alt ihop.

Vera Grønlund

Full oppstand

Takk, Claus, for «Vendepunktet» i januarnummeret. De samme tanker og håp er det mange som har: at sovjetfolket selv vil reise seg til kamp mot undertrykkelsen.

Magdalene H. Foss
Bergen

Redd for krig

Det var interessant å lese hva CLAUS skrev i januarnummeret om VENDEPUNKTET. Ja, det kan tenkes det rakner i Sovjet, men før det skjer er jeg redd Kreml går til krig for å ødelegge Vest-Europa.

Kr., Sagstua

Det går alltid et tog

Jeg holdt nettopp på å lese Victor Kravchenkos bok, «Jeg valgte friheten», da januarnummeret av FOLK OG LAND kom inn døren.

Som vanlig var det min kjære venninne PERNILLE og spaltisten CLAUS som var best også denne gang.

Vi er mange som deler deres tanker og meninger.

Hva angår «Vendepunktet» (januarnummeret) er det nok sikkert at folket i Sovjet øyner et håp om fullt opprør mot tyrannene, særlig etter utviklingen i Warszawa-paktlandene, men jeg tror Kremles organiserte angiversystem er for sterkt til en utløsning. Med angivere i hver boligblokk, på hver arbeidsplass, på skoler og overalt hvor folk

beveger seg vil det ikke bli lett. KGB er overalt, og «det går alltid et tog» — til en slaveleir.

Sovjetrusserne trodde de hadde sjansen til frihet da tyskerne rykket inn, da hele røde divisjoner overga seg til de «grønne» uten sverdslag. Hadde tyskerne den gang hatt politisk teft og kommet med frihetens gave om uavhengighet, ville situasjonen i Sovjet idag vært annerledes. I stedet ga tyske ledere sine soldater ordre om en behandling av russerne, som ikke var bedre enn den de var vant med under det kommunistiske system.

Kristin H., Sunnmøre

Nygårdsvolds syndebukker

Det later til at synet på Vidkun Quisling tar til å bli noe mer nyansert her i landet. Det heter gjerne at det er seierherrene som skriver historien, og det er vel en sannhet som iallfall i Norge er et uomtvistelig faktum. Det var svært så lett å finne syndebukker for regjeringen Nygaardsvold i 1945 etter tilbakekomsten fra London. «Førrædere» og «medløpere» ble dømt uten pardon. Og de som fikk

oppgaven å dømme var selvsagt under et meget hårdt politisk press fra seierherrenes side.

Men ettersom tiden har gått, så er det vel flere «gode» nordmenn som ved nærmere ettertanke har myknet noe av den så hårde og bastante mening de engang hadde.

Mange bøker er skrevet som forsøker å kaste lys over 9. april og over okkupasjonen. Men selvfølgelig med den ensidigheten som aldri kan få frem nyanser og andre sider av virkeligheten. Myten om at Quisling reiste til Berlin for å overtale Hitler til å komme til Norge, må vel nå engang for alltid være avlivet. Bjørn Bjørnsens nye bok «Narvik 1940» er en bok som bare synes å bekrefte det som mange har vært klar over. Gjennom den adgang han har hatt til arkivene og det resultat han er kommet frem til, burde få den statsansatte «historieskriver» Magne Skodvin til å gå litt stille i dørene. Det er et uomtvistelig faktum at engelskmennene med Churchill i spissen hadde utarbeidet planer om invasjon i Norge. Dette faktum var den direkte årsak til at Hitler reagerte. Det er også en udiskuterbar kjensgjerning at Vidkun Quisling gang på gang advarte mot den tyske krigsmaskin. Men som det heter. Mot dumheten kjemper selv gudene forgeries.

Arne Aasen

Dødsdommene var mord

Av Oscar Aall

Straffeloven av 22. mai 1902 nr. 13, § 14 bestemmer:

«Dødsstraf kan kun anvendes i Krigstid, dog ikke efter Krigens Ophør...»

Idømt Dødsstraf, som ikke er fuldbyrdet før Krigens Ophør overgaar til Fængsel paa Livstid.»

Loven er ganske klar på dette punkt.

Uansett hvor langt man tøyer den såkalte, temmelig spøkelsesaktige Elverumsfullmakten, betød den ihværfall ikke at Stortinget fraskrev seg den lovgivende myndighet i fremtiden til fordel for regjeringen. Hvis vi altså hadde dødsstraff senere enn 8/5 1945 måtte det være i kraft av et stortingsvedtak fattet ved denne datum. Men et slikt vedtak kunne ikke gjøres gjeldende for handlinger begått før 8/5 1945, for det ville være å gi en lov tilbakevirkende kraft.

Under Quislingsaken fremhevet aktor, Annæus Schjødt sen., at man måtte vise respekt for «lovens majestet».

Ved å legge ned påstand om dødsstraff viste han nettopp ringeakt for lovens majestet. Hans eneste unnskyldning måte være at Stortinget hadde vist den samme ringeakt for straffeloven av 1902 og for Grunnlovens § 97.

Når dødsstraff altså ikke eksisterte, blir de «dommer» som ble avsagt, og de drap som fulgte, et høyst urespektabelt, offentlig foretagende. Det er neppe korrekt å snakke om «Henrettelser» i den forbindelse.

Men selv om drapene logisk hører inn under begrepskategorien «Mord», skal vi bare glede oss over at ingen av dem som deltok i mordene på Quisling og de 34 andre, er falt for en hevende NS-hånd.

Det ville vært helt i strid med humanisten Quislings ønske.

MÅNEDENS «PERNILLE»:

Kjære Einar Giæver og «Bondejente».

Det ser ut til at jeg har stukket fingeren i et hvepsebol. Men det kan ha vært en bikube også for jeg har mottatt brev fra lesere, som skriver at de gjerne skulle ha skrevet «Mot solhverv» selv.

Jeg har, siden jeg ble medarbeider i «Folk og Land» skrevet ut fra meg selv. Jeg har ikke skrevet på basis av hva jeg tror leserne ville like å lese. Jeg hadde håpet at min sympati for «de forhenvede» også skulle ha blitt møtt med i alle fall forståelse for en motforestilling fra en «mindreårig» (i relasjon til gjennomsnittsalderen for «de fordømte»).

Jeg har på ny lest igjennom «Mot solhverv». Jeg kan ikke finne at jeg, som Einar Giæver skriver,

og ut fra det jeg skrev «ser med velvilje på at vår nasjon fylles med og fremmedgjøres av et stigende antall fremmedkulturelle innvandrere» (Sitat fra Giævers innlegg, slutt). Jeg har bare uttalt meg om svangre, pakistanske kvinner. Mine øvrige tanker tror jeg at jeg skal holde for meg selv, jeg vil nødig trække flere på tærne. Men Giæver har rett i at det var hat jeg tok avstand fra, hat overhodet.

Jeg har i «Mot solhverv» overhodet ikke ønsket å angripe noen, bare villet påpeke jødeforfølgelsene gjennom mer enn ni hundre år.

Når «Bondejente» siterer Søren Kirkegaard med «Der hvor mengden er, der er usannheten», kan jeg ikke føle meg truffet eller at jeg har fulgt mengden. Det jeg forsøker å påpeke er at jødeforføl-

gelser er en, etter min mening, u-kultur, og at antisemitismen ikke ble oppfunnet i det tyvende hundreår eller så dagens lys i Tyskland.

Men jeg skrev også at det nå er på tide at forfølgelsen av «Jesu mordere» endelig opphører.

«Bondejente» skriver at jeg formelig øser skyld nedover ryggen på henne. Jeg har, for også å benytte terminologien ville øse skyld nedover ryggen på hundreårene som ligger bak oss, og på tiden nå, som ikke har kommet lenger. Jeg har heller ikke bedyret egen uskyld. Men pogromer, utryddelse av hele sekter, heksejakten, «ve de overvundne» av alle kategorier, Hiroshima og alt det redselsfulle vi hver dag leser om, kort sagt tusen års skyld mot uskyldige har virket slik på meg at

jeg skrev det jeg skrev. Så får da de enkelte tilgi meg at det var jødene jeg skrev om, fordi deres lidelseshistorie er unik og deres rolle som syndebukker enestående i historien.

Jeg har ikke bedt hverken «Bondejente» eller andre om omvendelse, og hun har samme rett som meg til å komme med sin mening, nå og bestandig så lenge frie meninger ennå kan utveksles.

Så hvis jeg har talt «Roma midt imot», står dette for min regning, men jeg tar ikke et ord tilbake av det jeg skrev. Det kom fra mitt hjerte.

Og hva «Dagbladet» angår, så hadde det senest lørdag den 21. februar et intervju med en modig mann ved navn Øivind Saxlund, så det bør, etter min mening ikke

kategorisk settes minustegn ved dette organ.

Mens jeg skrev dette, hørte jeg i en pause, mens jeg laget litt mat til «Gullet» og meg, Hans Fredrik Dahl bli intervjuet i radioens «Ekko» (23/2). Han hører jo til i «Dagbladet». Selv de mest intrikate spørsmål fra intervjuerens side fikk han ikke til å sette noe likhetstegn mellom «Folk og Land», og alle som sokner til det, og dem som står bak skjendelsedåden i Hadelandsskogen natten til 22. februar.

Med vennlig hilsen
Pernille

Og så avslutter vi debatten.

Red.

Etter oppfordring til solhverv

Hadde det vært . . .

(Forts. fra side 5)

parti. Quisling var blant de mer moderate. Jeg visste om at man ønsket å gjenopplive paragrafen i grunnloven om å utelukke jøder og jesuitter. Men vi ante ikke hvilke konsekvenser teoriene ville få . . .

— Hvordan reagerte du på den tyske invasjonen?

— Vi oppfattet i hvert fall ikke tyskerne som redningsmenn. Men vi så det vel heller som uungåelig fordi regjeringen hadde ført en vakkende nøytralitetspolitikk. Det vi ønsket, var at Norge hadde fått den samme nøytralitetsstatus som Sverige.

— Hvordan reagerte du på tyskerne når de først var her?

— Jeg oppfattet det som en situasjon vi måtte avfinne oss med, og gjøre det best mulige ut av. Men det var ikke ønsket fra min side i hvert fall. Vi trodde vel på Quisling han var jo heller ingen hvem som helst. Vi hadde merket oss ham i statsrådtida i Bondeparti-regjeringa blant annet.

Kjempet ved Østfronten

I november 1942 dro Knut Baardseth som frivillig til Østfronten og kjempet i de norske enheter innen den tyske hær.

Han hadde permisjon da hans regiment ble beordret til Leningrad, og derfra var det nesten ingen som vendte tilbake. Mot slutten av krigen ble han lettere såret i Stettin og kom senere i amerikansk krigsfangenskap. I september 1945 la han med en mindre båt til kai i Oslo, bare for å oppleve at kaia var svart av politi. Han ble dømt til fire års tvangsarbeid etter landssvikparagrafen.

— Jeg var forberedt på et visst oppgjør, men det føltes svært urettferdig å bli dømt etter denne paragrafen. Vi mente at vi hadde handlet i landets interesse ved å kjempe mot kommunismen. Hadde det vært engelskmennene som hadde sloss ved Østfronten så hadde vi vel også blitt med der. Jeg blir irritert over at man tror at frontkjemperne nødvendigvis aksepterte den tyske ideologi.

— Men som frontkjemper, fikk du vite om jødeutryddelsene?

— Nei, overhodet ikke. Vi så jo at de måtte gå med jødestjernen på seg, og det opplevde vi som deprimerende. Vi hørte overhodet ikke noe om utryddelsen av jødene i konsentrasjonsleirene. Det er ubegripelig at denne informasjonen ikke kom oss for øre.

— Dersom du hadde visst om jødeforfølgelsene dengang, hadde

de du fortsatt å tro på NS?

— Nei. Men det var aldri noen del av programmet vårt.

Ikke utsatt for sjikane

Knut Baardseth, bonde på Guaaker søndre i Stange opplevde ikke tiden etter krigen som spesielt vanskelig. Han tror det kan ha vært en fordel å bo på bygda og drive i et selvstendig yrke. Mange som arbeidet på store arbeidsplasser fikk det svært vanskelig. Velutdannede medlemmer av NS var lite skikket til å gå ut i det praktiske liv.

Likevel — Baardseth er tydelig glad og lettet over at han hittil kun har fått positive reaksjoner på medvirkningen i TV-serien. Flere ringte ham i løpet av torsdag, og en var innom med blomster. Selv er han for tida gløddende opptatt av politikken rundt potet-samvirke, og en telefon fra en av de sentrale der gledet han spesielt. Så har kanskje ikke hans TV-opptreden skadet den saken han nå er opptatt av . . .

— Jeg har jo hele tiden stilt meg spørsmålet om jeg er med på å nøre opp under en ny hetskampanje. Men forsåvidt hadde vi en prøve-ballong for noen år siden, der Eivind Saxlund sto fram på TV som frontkjemper. Han fikk ingen negative reaksjoner etterpå.

— Noen oppfatter kanskje at

dette kan være et forsøk på renvasking fra deres side?

— Nei, noe slikt program ville norsk fjernsyn aldri lage. Programmene forsøker å forklare motiver og vise den historiske virkelighet som var bakgrunnen for at dette kunne skje. Det er ikke så enkelt som at det dukket opp en sinnsyk mann i Tyskland og fikk makten. For at hans ideologi skulle slå rot så var det nødvendig med en nødsituasjon, slik som i de harde 30-åra.

— Jeg håper at serien kan vise folk at det må gå galt med den slags kantete og autoritære ideologier, og at vi trenger mer menneskelighet, personlig frihet og fordragelighet, sier Knut Baardseth.

På fruktene . . .

(Forts. fra side 3)

fellers dører. En dag ble jeg innkalt på Victoria Terrasse for å stå til rette for mine handlinger. En meget uhøflig ung mann ba meg å ta plass rett overfor seg. Han var utsett av myndighetene til å ta seg av mitt forelegg.

Da han omsider hadde sett

gjennom de papirer som vedrørte min sak, så han opp og sa med gravrøst: «Ja, her er noe som blir meget alvorlig for Dem!» Hva er det? spurte jeg. «De har gitt 40 kroner til Frontkjemperkontoret», sa han, «og det kommer til å koste Dem meget. Det står oppført i bøkene». Ja, hva var dertil å bemerke? Jeg kunne jo ikke tenke meg muligheten av at en slik bagatellmessig handling kunne anses for å være alvorlig. Men så kom jeg til å huske på at jeg hadde lest i avisene at de frontkjemper som var blitt sendt hjem med skip fra Tyskland til Norge, var blitt kalt «skjenselslasten». Jeg visste også fra referatene i avisene om «landssvik»-saker at det ble ansett som «skjerpene» for NS-folk i stat og kommune hvis de hadde røkt sine embeter på en særskilt god måte. Dessuten var det også «skjerpene» hvis man fant at den som skulle dømmes ikke hørte til «mors beste barn». Så ble det en bot på 10 000 kroner for de stakkars 40 kronene jeg hadde ytet som bidrag. Hvis jeg på forhånd hadde ant noe slikt, så burde jeg jo ha gitt et langt større bidrag til de enker og faderløse som satt alene tilbake. For det var jo dem innsamlingen gjaldt!

Dorothea

Vi trenger fler «støtteannonser»

På grunn av kontingentforhøyelsen er inngangen av «støtteannonser» noe mindre enn vi setter pris på. Det er nødvendig for avisens drift at «støtteannonse» blir liggende på samme nivå som før i tillegg til kontingentforhøyelsen. Har du sendt en «støtteannonse» i år?

«Støtteannonser» er som kjent bidrag på kr. 50,- eller mer. Denne gang sier vi hjertelig takk for 50 nye bidrag på tilsammen kr. 4 800,-.

STØTTEANNONSER fra «Folk og Land»s venner.

Takk for følgende bidrag:

I., Tromsø 50,—	O., Kvanne 140,—	T., Rysstad 60,—	S., Lena 60,—	M., Åsgreina 50,—
P., Sortland 70,—	H., Eidsvåg 50,—	B., Valle 60,—	E., Kapp 120,—	J., Lørenskog 125,—
H., Lland 110,—	J., Bergen 50,—	A., Porsgrunn 50,—	O., Gjøvik 120,—	S., Nesoddtangen 75,—
J., Moltustranda 50,—	J., Stavanger 110,—	T., Ulefoss 60,—	W., Dokka 60,—	H., Sofiemyr 50,—
H., Verdal 100,—	R., Kristiansand 60,—	E. G., Seljord 75,—	M., Aust-Torpa 50,—	S., Ås 60,—
I., Levanger 60,—	Lørdagstreffen, Kr.sand 120,—	R., Rjukan 540,—	J., Tynset 80,—	J., Askim 100,—
J., Surnadal 100,—	M., Lillesand 50,—	R., Holmestrand 50,—	S., Elverum 50,—	I., Torp 60,—
		B., Drammen 50,—	J., Tørberget 60,—	S. S., Oslo 100,—
		K., Kongsberg 125,—	M., Ilseng 60,—	C. L., Oslo 60,—
		M., Kolbu 100,—	H., Moelv 200,—	S. N., Oslo 425,—
		H. L., Ø. Toten 120,—	R., Kirkenær 150,—	B. B., Oslo 60,—
		A. N., Toten 50,—	B., Sagstua 90,—	H. J., Oslo 75,—

Vi er ikke nazister

«Gammelnazister» kalles vi i massemedia. Et skjellsord hvor i er samlet all verdenskrigens elendighet og brutalitet forsåvidt den tapende part angår.

Advokat Erling Ueland hadde i sin tid en artikkel i «Samfundsliv», gjengitt i FOLK OG LAND, (mars 1967) som drøftet spørsmålet om hvorvidt det er straffbart å betegne et tidligere medlem av Nasjonal Samling som «nazist».

Han kommer til at dette utvilsomt er tilfellet.

I artikkelen skriver han bl. a.:

— Det å være «nazist» slik ordet oppfattes er noe verre. Det er betegnelsen på en mann (kvinne) som går inn for det vonde, terror, rasehat og konsentrasjonsleirer, ja, også drap. Nazist er derfor et skjellsord. Å kalle en mann (kvinne) nazist er en fornærmelse.

Norsk rett, strl. § 246 og 247 setter straff for fornærmende tiltale og omtale. Den som kaller en NS-mann (kvinne) (nazist) er derfor skyldig til straff etter loven. (Citat slutt)

I dag er det grunn til igjen å understreke dette, da betegnelsen «nazist» nå også står for medlemsskap i ekstremistiske grupper og organisasjoner, som best kan karakteriseres som kriminelle. Grupper uten ideologi, uten begreper om ORDEN, RETTFERD — FRED, men istedet søker å framelske TERROR, VOLD — UFRED.

BOKTJENESTEN

Bøkene nedenfor kan bestilles gjennom BOKTJENESTEN, postboks 924 - Sentrum, Oslo 1 Når betalingen følger bestillingen, skjer forsendelsen portofritt. I annet fall kommer porto og oppkravsgebyr i tillegg.

... eks. Olaus Ulven: Lange skygger	kr. 25,-
... » Trygve Engen: Jeg er ingen landssviker	» 25,-
... » Håkon Meyer: Et annet syn	» 25,-
... » Forbundet: § 104 Mere lys over rettsoppgjøret	» 10,-
... » Astrid Berge: Hvem er du — dr. Paras?	» 30,-
... » Justus Vericultur: Den norske kapitulasjon	» 10,-
... » C.H.B. Benneche: Landssvikoppgjøret og meg	» 20,-
... » Forbundet: Gi oss rettsstaten tilbake	» 5,-
... » A. E. Hedem: Quo Vadis Norvegia	» 25,-
... » Svein Halse: I forreste linje	» 45,-
... » Frode Halle: Fra Finland til Kaukasus	» 45,-
... » Arne Tellefsen: Når forsvaret forfaller	» 20,-
... » O. Hedalen: Er det begått en skammelig urett mot en hel del av våre gode landsmenn	» 5,-
... » Inst. för Offentlig och Internationell Rätt: Den norska rättsutredningen	» 45,-
... » Kai Normann: Laubærkransen	» 20,-
... » Erik Haaest: Udyr — eller hvad?	» 15,-
... » Berner Hansen: Mannen bak søylen (om professor Wilhelm Rasmussen)	» 78,-
... » Adolf Hoel: Universitetet under okkupasjonen	» 45,-
... » Erling Ueland: Kommetar til Gjelsvik: Hjemmefronten	» 50,-
... » Erling Ueland: Kommentar til Alex Johnsons: Berggrav	» 30,-
... » Odd Melsom: På nasjonal uriaspost	» 65,-
... » Odd Melsom: Nasjonal Samling og fagorganisasjonen	» 80,-
... » Gary Allen: Ingen tør kalde det sammensvergelse	» 48,-
... » Odd Melsom: Fra kirke- og kulturkampen under okkupasjonen	» 85,-

ADRESSE:

NAVN:

Ved betaling benytt postgirokonto nr. 5 15 46 38 eller bankgirokonto nr. 8041.07.03452. Betalingen kan også sendes i frimerker.

Institutt for Norsk Okkupasjonshistorie

Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag kl. 10—14, onsdag kl. 18—21.
Postadr.: POSTBOKS 924 - SENTRUM, OSLO 1.
Kontoradr.: ENERHAUGSPLASSEN 4, OSLO 6. Tlf.: (02) 19 06 71.

Ingen nød i Polen . . .

— Dessverre, brød, smør, melk, kjøtt, fisk og grønnsaker har vi ikke, men hver får daglig to adgangskort til Sovjet-kino.

(Annonse)

NAZIST og LANDSSVIKER?

I OKKUPASJONEN — II OPPGJØRET
III ETTERDØNNINGER

av Leiv Storhaug

Forfatteren har skrevet et tredje bind for å få med også denne vinters aktuelle stoff. Det siste bind regner utgiveren med å ha fått trykket ved utgangen av april 1981. I de foregående to bind er foretatt noe forskyvning av kapitler til neste bind. Slik at hvert bind blir på 168 sider og hele trilogien på tilsammen 504 sider.

De av bladets lesere som alt har foretatt bestilling av bind I og II i.h.t. annonsen i januar-nummeret, og betalt forskudd kr. 100,- for de to bind, får alle tre bind. Uten noe tillegg for tredje bind.

Nye bestillinger på samme vilkår kan foretas innen 15. april 1981. Ved å sende inn nedenstående bestilling og foreta forskuddsbetaling av kr. 100,- innen fristens utløp. — Etter 15. april 1981 blir bare anledning til kjøp av bøkene for kr. 50,- pr. bind og altså kr. 150,- for de tre bind komplett.

LANDBRUKETS BOKKLUBB, Huitfeldtsgate 5, 3100 Tønsberg.

Navn:

Adresse:

Postnr./sted:

Bestiller NAZIST og LANDSSVIKER i tre bind tilsendt portofritt mot forskuddsbetaling av alle tre bind med kr. 100,- — ett hundre — over postgiro nr. 5 30 31 51 innen 15. april 1981.

Ikke til å glemme . . .

(Forts. fra side 4)

rer oss frem mot: forpliktelsen nettopp det, og den forteller i til å være noe så vanskelig som alle detaljer om hva prisen for ubekvem, å leve opp til en moralsk forpliktelse til frihet og sannhet. En vanskelig ting å kreve, men mest av en selv. Oriana Fallacis bok viser ikke minst

HVEM SKAL VI TRO?

«NATIONEN»: (26. februar)

— Så har vi kanskje kommet så langt her i landet at vi kan begynne virkelig å se nærmere på hvilke strømninger og idéer som var drivkreftene til en bevegelse som Nasjonal Samling. Når det først skal skje, er det ingen tvil om at fjernsynet er mediet som skal brukes.

«MORGENBLADET»: (26. februar)

— Men en rask konklusjon etter det første fjernsynsprogram om NS, må være at TV ikke er egnet for behandling av seriøse, nasjonale historiske konflikter.

Svensk ros

Jag uppskattar er tidning mycket, dels ger den bra inblick i okkupasjonshistorien och om aktuell norsk politikk. Jag är mycket intressert av Norge och har genom era bokannonser skaffat mig en hel del böcker. Även har jag några intressanta böcker utgivna under kriget, bl.a. Norges Nyreising och Legionsminner.

Pernilles kåserier läser jag med stor intresse och nöje.

Vi i Sverige har ingen så bra och välskriven nationell tidning.

Stig, Herröng, Sverige

TIL LEIE:

Hybel-leilighet med garasje til leie for ordensfolk.

Subsidert kan delvis møblert leilighet og garasje leies bort for kortere tid. Nytt hus ca. 3,5 mil fra Oslo v/jernbanestasjon.

Bill. mrk.: «1. april 1981»

FOLK og LAND

All post bes adressert til:
Postboks 7157 - Homansbyen,
Oslo 3

Kontoradresse: Enerhaugplassen 4, Oslo. Tlf. (02) 19 06 71. Kontortid: Mandag kl. 17—20, tirsdag 10—14 og onsdag 18—21. Redaktøren treffes bare etter forutgående avtale.

Abonnementspriser: Kr. 60,- pr. år, 30,- pr. halvår. I nøytralt omslag og utenlands, tillegg kr. 7,50 pr. halvår.

Postgiro 5 16 45 04

Bankgiro 8041.07.03452
Løssalg kr. 5,-

Annonsepris:

Kr. 1,- pr. spaltem.m. + MVA

Utgiver: A/S Historisk Forlag
Trykk: Viking Boktrykkeri A/S